

Lesbrief 1 - Bekering

Jaar 2

Kim Nataraja

De drie geloftes, die worden afgelegd door Benedictijner monniken, nonnen en ook door oblaten van de Benedictijner Orde - waardoor zij zich verbinden om hun leven te leiden volgens "De Regel van Benedictus" -, zijn: gehoorzaamheid, bekering en stabiliteit.

Laten we eens kijken naar de tweede gelofte: de bekering. In de Benedictijner traditie wordt met het woord "bekering" bedoeld een voortdurende bekering van de manier waarop je je leven leidt en de manier waarop je je gedraagt tegenover anderen. Benedictus bedoelt dus niet de soort bekering die eenmalig plaats vindt, zoals Paulus ervoer op de weg naar Damascus.

Natuurlijk kan het gebeuren dat er bij het begin van de reis een eenmalige ervaring van bekering plaats vindt. Soms gebeurt het, dat we tijdens een periode van diepe rouw of verdriet of juist tijdens een ogenblik van diepe vreugde begenadigd worden met een plotseling en diep spiritueel inzicht, dat ons helpt om ons los te maken van onze gebruikelijke bezorgdheid over de dagelijkse werkelijkheid.

Op zo'n moment ervaren we op een diepgaande manier dat er meer is, dat er een Uiteindelijke Werkelijkheid is die onze dagelijkse werkelijkheid doordringt en ondersteunt.

De vroege Kerkvaders noemden dit het moment van 'bekering' of 'metanoia'; een verandering van hart en geest, een bekering vol inzicht, dat ons toestaat tijdelijk over de drempel te stappen van de verschillende niveaus van waarneming en bewustzijn zodat wij ons gewaar worden van de Goddelijke Werkelijkheid om ons heen.

Die ervaring – of soms alleen een onverklaarbaar verlangen – roept ons op om dieper het gebed in te gaan om voor onszelf deze Werkelijkheid te ontdekken en onze verbinding ermee. Dit is vaak het moment waarop we de meditatie ontdekken, het contemplatieve gebed, en dan beginnen we onze reis met enthousiasme. Meditatie brengt ons spoedig naar de stilte toe en "in een diepe, oorspronkelijke stilte ontmoeten we God op een wijze die alle krachten van ons intellect en ons spraakvermogen te boven gaat". (John Main uit "Van Woord naar Stilte").

Jammer genoeg worden wij na deze beginperiode (een "huwelijksreis") meer dan eens geconfronteerd met al onze ronddolende gedachten over de alledaagse werkelijkheid - dan lijkt het alsof het aanraken van deze diepe stilte alleen maar een droom was. En toch moeten we elke dag opnieuw beginnen, wat er ook gebeurt, met het stilzitten voor onze twee maal dagelijkse meditatie – in alle vertrouwen en met een liefhebbende betrokkenheid. Dan zullen we ervaren dat

daarmee de meditatie, ongeacht wat we ervaren, tot transformatie leidt. Zonder dat we ons hiervan echt bewust zijn, laten we onze ideeën over wie wij zijn, met al onze versplintering, langzamerhand los en komen dichterbij "de oorspronkelijke heelheid die wij bezitten en dan lijkt het alsof we onszelf voor de eerste keer leren kennen"(John Main uit "Van Woord naar Stilte").

Dit is wat de heilige Benedictus bedoelde met zijn interpretatie van bekering als een voortdurend proces. Het betekent een voortdurende bereidheid om je naar de Uiteindelijke Werkelijkheid te keren in meditatie en gebed, hetgeen onze intuïtieve kennis van die Werkelijkheid zal versterken en ons zal toelaten vanuit dat perspectief te leven. "Het allerbelangrijkste doel in Christelijke Meditatie is om Gods mysterieuze en stille aanwezigheid binnenin ons toe te staan om steeds meer niet slechts een werkelijkheid te worden, maar dé werkelijkheid in ons leven; om toe te staan dat die werkelijkheid betekenis, vorm en zin geeft aan alles wat we doen en aan alles wat we zijn". (John Main).